

PRVÝ DEŇ

1

Tú správu mu zatelefonovala krátko po večeri zástupkyňa agentúry Neobyčajné dobrodružstvá. Bol podvečer ôsmeho apríla, slnko sa práve schovalo za obytný dom C, krátko po tom, čo zvyšné oranžové svetlo zbledlo a rozptýlilo sa ako žltok rozbitého vajička.

„Volám pána Edsela... Bronfmana?“ povedala nejaká žena, akoby to bola otázka. „Nie som si istá, či to mám dobre.“ Jej hlas znel unavene, trošku otrávene, možno ju dráždilo už len samotné meno. „Je to Bronfman alebo... Branfmon.“

„Tu je Edsel Bronfman,“ ozval sa Edsel Bronfman váhavo, akoby v skutočnosti nemusel byť Edsel Bronfman alebo to pripúšťal až pod nátlakom. Čakal na ženinu odpoveď, zdalo sa mu, že čas plynie veľmi pomaly, a on sa obrňoval proti tomu, z čoho sa zaručene vyklúje zlá správa. Niečo sa stalo jeho mame alebo ho vyhodili z práce, alebo to bude jeho lekár, u ktorého

bol minulý týždeň na preventívnej prehliadke a ktorý mu povedal, že je v poriadku, všetko je v poriadku – v poriadku! –, ale možno dostal výsledky jeho krvných testov a zrazu zistil, že niečo je veľmi, veľmi zlé. „Máte tridsaťštyri rokov,“ oznámi mu lekár. „Muselo to prísť. Máte šťastie, že ste s takou chorobou žili tak dlho.“ Bronfmanova schopnosť predvídať za každých okolností najhorší možný scenár bola zručnosť, ktorú trénoval už od detstva. Dosiahol v tom obdivuhodné výsledky.

No nebolo to nič z toho. V pozadí počul tlmenú kakofóniu iných hlasov, mužov a žien, švitoriaticich alebo monotónne mrmlúcich. Na ceste popri jeho obytnom dome sa prehnal nákladniak s takým rachotom, až ho myklo. No takmer si na to zvykol. Alebo aspoň si to nahováral.

Po chvíli sa ozvala znovu.

„Som Carla D’Angelová, pán Bronfman, operátorka šesť jeden dva jeden sedem, a volám vám z agentúry Neobyčajné dobrodružstvá. Tento rozhovor môže byť nahrávaný z dôvodov školenia a skúšania kvality. Dúfam, že vás neruším, pretože mám pre vás dobrú správu, pán Bronfman.“

To ho zaskočilo. Nevedel si spomenúť, či mu to už niekedy niekto povedal.

„Dobrá správu?“

„Vynikajúcu! Vyhrali ste!“

Výkričník na konci vety bol trošku silený, ale v podstate uveriteľný. Carla mala prefajčený hlas, chrapľavý a na ženu hlboký. Trochu mu to pripomenulo matku, ktorej hlas znel – zásluhou jednej škatuľky cigariet denne – podobne. V pauze medzi prijatím správy o výhre a časom, ktorý potreboval na vstrebanie tejto informácie, Edsel Bronfman počul tri alebo štyri hlasy, ktoré opakovali ako ozvena: Vyhrali ste! Vyhrali ste! Vyhrali ste!

„Čo som vyhral?“ zisťoval. „Ako? Nie som si istý, čo tým myslíte.“

„Áno,“ odvetila, hoci tým vlastne neodpovedala na jeho otázky ani na jeho zmätok. Znelo to, akoby čítala zo scenára. „Vyhrali ste víkendový pobyt v Destine na Floride vďaka láskavej ponuke dovolenkového rezortu Sandscapes. Získali ste bezplatné ubytovanie na víkend, úplne zadarmo. Sú v tom zahrnuté aj kontinentálne raňajky, ktoré taktiež neplatíte. Jediné, čo od vás za to očakávame, je účasť na krátkej hodinovej prezentácii o Sandscapes a krásach Destinu na Floride. Je to váš vysnívaný dovolenkový raj, kam sa budete môcť často vracieť, pán Bronfman. Chceme, aby sa Destin stal vašou vyvolenou destináciou, aby ste mohli na vlastné oči zažiť dokonalú výnimočnosť a luxus rezortu Sandscapes. Je to niečo mimoriadne, to vám môžeme zaručiť, a bude to úžasné dobrodružstvo. Preto sa nazývame Neobyčajné dobrodružstvá.“ Hlboko a smutne sa nadýchla.

„Ešte stále nechápem,“ povedal. „Ako som to vyhral?“

Odvrátil sa od zapadajúceho slnka a prešiel do kuchyne. Na malom drevenom stolíku, kláštorne jednoduchom, stuhlo posledných pár nitiek špagiet s červenou omáčkou do lepkavej polokonzistentnej hmoty, podobnej plastovým replikám jedla, ktoré vystavujú pred niektorými reštauráciami. Škatuľa ovsených vločiek Cheerios, vrecúško predvarenej ryže a televízny program ležali na linke pri sporáku.

„Ako?“

„Áno. Presne ako.“

Bronfman nebol ani taký upodozrievavý, skôr bol v stave zvedavej nedôvery. Nikdy v živote nič nevyhral, ani jedinký raz za tridsaťštyri rokov svojho života. Je však pravda, že sa nikdy naozaj nepokúsil nič vyhrať.

„Ešte nikdy ste nevhodili svoju vizitku do jedného z tých re-

klamných pohárov?“ spýtala sa ho. Prvýkrát znela ako skutočná osoba. „Majú ich v reštauráciách, bufetoch, baroch a tak ďalej.“

„Neviem,“ odpovedal. „Možno som vhodil.“ Možné to bolo. Raz. V lahôdkach, ktoré navštevoval raz či dvakrát do mesiaca. Hodil tam vizitku do pohára. To sa skutočne mohlo stať.

Napriek vážnym pochybnostiam to Bronfmana vyviedlo z miery.

„Chcete povedať, že spomedzi všetkých tých vizitiek, ktoré ľudia vhodili do jedného z tých pohárov, vytiahli práve moju vizitku? Spomedzi všetkých ostatných?“

„Áno, vytiahli práve vašu vizitku,“ prítakala.

„Fíha,“ začudoval sa. Konečne mu to dochádzalo: niečo vyhral, dostane niečo zadarmo, niečo, čo dosiahol len tým, že jednoducho žije. „To je úžasné.“

„Chápem vás,“ dodala. „Je to ako splnený sen, však?“ Nepočul ju zasmiať sa? Nie. No možno aj. Možno by sa mala smiať. Pretože aj keď dobre vedel, že ide o cenu, ktorú mohol vyhrať hocikto, a že to v skutočnosti nemalo s ním nič spoločné, nebolo to dôležité. Mohli vybrať inú vizitku. Aj v prípadoch ako tento ste mohli prehrať, ale on neprehral. On vyhral! Životy ľudí ovplyvňujú náhodné telefonáty, hromadné nevyžiadané maily, letáky doručované do kuchynky na pracovisku a nevkusné, krikľavé reklamy popri ceste. Býval tam, kde býval, v King's Manor, vďaka vyvolávacej cene sľubujúcej *prvý mesiac zadarmo!* King's Manor nebol ten najbezpečnejší obytný komplex v Birminghame: hovorilo sa o ohavných udalostiach, ktoré sa stali v tejto štvrti. Nebola ani tichá. Hneď povedľa viedla malá diaľnica a asi o sto metrov ďalej bol psí útulok a jeho obyvatelia vedeli čertovsky dobre štekať, niekedy veľmi dlho do noci. No aj tak, nezobrali by ste mesiac zadarmo? Teraz sa vytešoval z prvého bezplatného mesiaca a niekoľkokrát denne

si to pripomínal, hlavne vtedy, keď okolo frčali kamióny: Bývam tu úplne zadarmo! Veľká časť jeho pošty bola adresovaná terajšiemu obyvateľovi alebo nájomníkovi, ale mohlo to byť rovno adresované jemu, pretože on bol obyvateľ a využíval tieto letáky, akoby mu boli adresované osobne. Tešil sa z toho, že dostáva poštu a môže ňou prechádzať. Špeciálnymi ponukami sa to len tak hmýrilo.

„Takže,“ ozval sa Bronfman. „Takže jediné, čo mám urobiť, je dostaviť sa do dovolenkového rezortu Sandscapes v Destine na Floride a zúčastniť sa na hodinovej prezentácii – bez akýchkoľvek ďalších podmienok?“

Mal pocit, že sa to musí spýtať, pretože vždy boli ďalšie podmienky. No Carla D'Angelová ho ubezpečila: okrem krátkej prezentácie, ktorú mu už spomenula, nemá nijaké záväzky.

„Bude to bonbónik,“ dodala.

„Vyzerá to tak.“

„Destin je nádherný. Vy a vaša spoločníčka...“

„Počkať,“ prerušil ju. „Počkať. Aká spoločníčka?“

„Výhra platí pre dve osoby: pre vás a vašu spoločníčku. Manželku, priateľku... priateľa – veď viete, hocikoho takého.“

„Ale ja nemám spoločníčku,“ namietol.

Bronfman si uvedomil odmlku na Carlinom konci linky a v pozadí vzdialený ženský hlas povedal: „Blahoželáme!“ Carla sa ozvala: „Bolo to napísané na tom pohári, pán Bronfman. Ponuka platí pre vás a jednu spoločníčku. Musíte mať spoločníčku.“

„Prečo? Prečo spoločníčku? Tomu nerozumiem.“

„Vlastne ani neviem.“ Svojimi otravnými otázkami jej už začínal liezť na nervy. Chcela to už mať za sebou, ísť domov, pozrieť si telku, spať. „Ja tu len vybavujem telefonáty. Neurčujem pravidlá. Nejakto súvisí s predajom. Jednoducho je väč-

šia pravdepodobnosť, že si apartmán v dovolenkovom rezorte kúpi partnerská dvojica ako jednotliviec.“

„Nuž,“ povedal a vzdychol si, „ale to je podmienka. Rozhodne je to podmienka.“

„Ako prosím?“

„Viaže sa k tomu podmienka. Tvrдили ste, že sa k tomu neviažu nijaké podmienky.“

„Bolo to napísané na tom pohári. Čierne na bielom. Podmienky sú neviditeľné. Takže tam v podstate nie sú žiadne podmienky.“

„A čo ešte? Musím mať meter osemdesiatdva a kučeravé blond vlasy?“

Bronfman bol meter stosedemdesiatsedem centimetrov vysoký a mal rovné riedke hnedé vlasy, na ľavej strane rozdeľené pútcou, ktoré si česal štýlom pripomínajúcim rebrovitú štruktúru lastúry.

„Nie,“ odvetila a aj si vzdychla. „Ale je tu...“

„Čo?“

„Ešte iná vec. Výhercovia si musia prevziať cenu do istého termínu. Vo vašom prípade to bude musieť byť do dvadsiateho šiesteho júna. Dvadsiateho siedmeho júna platnosť výhry prepadne.“

„Carla,“ povedal mierne rozčúlene, čo bol najvyšší stupeň podráždenia, aký kedy dosiahol. „Prepáčte, ale to mi pripadá ako ďalšia podmienka.“

„Bolo to napísané na tom pohári, pán Bronfman. Nevie, čo vám mám na to povedať. Musíte mať spoločníčku a ponuku musíte využiť – počkajte, spočítam to – do sedemdesiatich deviatich dní. Tak to je.“

Takmer ju počul premýšľať. Keď opäť prehovorila, hlas mala o čosi mäkkší. „Nemáte niekoho, koho by ste mohli vziať?“

„Ďakujem, že sa pýtate,“ odvetil. „Ale nie, nemám.“ Keď si uvedomil tento fakt – jeho krutú a nepopierateľnú pravdivosť –, trochu ním myklo. Veľmi rád by bol mal spoločníčku, no jeho túžba po nej pokrivkávala v intenzite za jeho úsilím nejakú si zadovážiť. Nikdy si poriadne nevyrazil von, aby si našiel dievča – ako by povedala jeho mama –, nech už to *von* znamenalo kdekoľvek. Akoby mal nohy uväznené v betónových topánkach. „Nie, momentálne nikoho nemám. Nikoho, s kým by som sa cítil príjemne v apartmáne na pláži. Celý víkend. To je dosť vážna vec.“

„Máte pravdu,“ pritakala Carla. „Predsa so sebou nezoberiete hocikoho. Na druhej strane by ste to mohli pokladať za vhodnú príležitosť niekoho poriadne spoznať, skôr než sa odhodláte na ďalší veľký krok.“

„To je dobrý nápad,“ povedal a predstieral, že nad tým uvažuje. No v skutočnosti neexistoval nikto, s kým by bol Bronfman urobil čo len malý krôčik k zblíženiu, ani dávno, ani nedávno, vlastne, keď sa to tak vezme, nikdy. Dokonca nebol nikto, koho by mohol najprv vziať do úvahy a potom zamietnuť, samozrejme, ak nerátal vlastnú matku. Na ďalší deň bude mať narodeniny a toto by bol pre ňu perfektný darček. To však nebol typ spoločníčky, ktorú mala na mysli agentúra Neobyčajne dobrodružstvá; to vedel ešte aj Bronfman. Chceli, aby vzal so sebou romantickú spoločníčku, ale on takú nemal. Pred štyrmi rokmi mal rande so ženou menom Cheryl Jonesová, dvakrát – prvýkrát šli spolu na večeru a druhýkrát na koncert bluegrassovej kapely v Jeffersonovom parku. Počas koncertu jej doštipali nohy blchy piesočné a to znamenalo koniec čohokoľvek, čo sa mohlo medzi nimi rozvinúť. A pred troma rokmi mal rande so sestrou Mika McFeeho, ktorý pracoval v oddelení pohľadávok. Volala sa Courtney. Mala taký účes, aký Bronfman nosil v tre-

tej triede základnej školy: taký krátky, že ste jej mohli vidieť všetky hrbole na hlave, navyše kostrbato ostrihaný. Dohodli sa, že pôjdu na večeru a do kina, ale už pri predkrme pozostávajúcom z garnátového koktailu dostala otravu jedlom a musela ísť domov. Poznali sa len niekoľko hodín, ale Bronfman to ráta ako rande. Odvtedy nebol na žiadnom naozajstnom rande, skôr na kadejakých akciách s veľkými skupinami kolegov z práce, kde boli sčasti popárené dvojice alebo sólo muži a ženy splývajúci do veľkej protoplazmatickej masy.

Pre nedostatočne socializovaných dospelých je ťažké stretnúť nových ľudí; čítal o tom akýsi článok. Vedel, že na takéto záležitosti existujú aplikácie a webové stránky, kde si ľudia v podstate robia reklamu sami na seba ako na autá alebo sedačky, pri ktorej pravdepodobne vychádzajú z fiktívneho sebahodnotenia. No ešte predtým by sa musel otvoriť amorfnému digitálnemu svetu: absolútne mu nedôveroval. Bronfman sa v dvadsiatom prvom storočí cítil nepatrične ako vegetarián žijúci na prasacej farme. K šťastiu by mu úplne postačilo len niekoľko moderných výdobytkov spríjemňujúcich život – auto, elektrina a teplá voda. Nevlastnil smartfón, ba ani domáci počítač, jeden mal v práci a ten mu bohato stačil. Počítač bol preňho pracovný nástroj, nie životný štýl. Jeho život bol jednoduchý: mal svoju prácu, svoj byt a matku. Jeho svet sa skladal z troch bodov trojuholníka: od bodu A do bodu B a do bodu C. Celá jeho existencia sa dala charakterizovať prvými tromi písmenami abecedy.

Bronfman pocítil teplý závan pripomínajúci chuchvalec vzduchu zo sušičky. Popri dome sa prehnal gang motocyklistov. Počul Carlin dych. Dávala mu k dispozícii všetok čas na svete. No on mal zovreté hrdlo, akoby dýchal cez ponožku, a prsty zvierajúce telefón sa mu trochu triasli.